

Sẽ có người cần em

Mưa cứ thế rầm rì rả rích, như thế len lõi sâu vào tận đáy lòng cô. Một nỗi đau quá lớn đối với một cô gái mới lớn còn nhiều bờ ngờ trước cánh cửa cuộc đời. Cô khóc, rồi cười. Nhớ lại những giây phút còn có anh, trái tim cô vẫn không ngừng run lên bần bật. Nó tan chảy, rỉ máu. Cô không biết những tháng ngày sau cô phải sống sao, còn có ai chấp nhận con người cô nữa không, vì nó không còn trinh vẹn như xưa nữa.

Cô yêu anh, cả hai gia đình đều biết, cô tin tưởng và luôn được anh vẽ ra trước mắt một mái ấm gia đình hạnh phúc. Hai năm trôi qua trong tình yêu thương mặn nồng của cặp đôi khiến bao bạn bè trong trường phải ghen tị, cô chưa bao giờ thôi tự hào về anh, về tình yêu của mình. Cô trao cho anh tất cả, gửi gắm nơi anh sự trong trắng 18 năm giữ gìn. Và anh, luôn coi cô như một thứ tài sản của riêng mình. Mỗi lần anh đi công tác về, là anh và cô lại quần lấy nhau, khăng khít không rời.

Nhưng hạnh phúc nào có được trọn vẹn mãi mãi, khi cô đổ vào một trường đại học có danh tiếng cũng là lúc tình yêu của cô mờ nhạt dần. Anh không còn yêu cô như trước nữa, những chiều hẹn đi chơi thưa thớt dần, ánh mắt anh nhìn cô xa lạ đến không ngờ. Và sự thực là, anh đã yêu một người khác, bằng tuổi với anh, hơn cô ba tuổi. Cô gái đó là một giáo viên mầm non ở thủ đô, chỉ ít là ngay lúc này, cô gái ấy thành đạt hơn so với một cô sinh viên nghèo như cô. Cô không trách móc, không gào khóc trước mặt anh, vì cô biết, cô đã trở thành một món hàng đã cũ, tương lai còn mịt mờ chưa rõ thành bại. Khi anh nói lời chia tay, cô chỉ mỉm cười, gật đầu rồi lăm lũi quay đi.

Đây là đêm thứ n cô ngồi một mình nghe mưa rơi và khóc, có lẽ cô nên thay đổi thôi, dù có khóc cạn nước mắt, khóc cho đôi mắt này mù lòa đi chẳng nữa, cũng không thể thay đổi được gì. Cô lặng lẽ đứng lên, lau nước mắt. Phải, từ ngày mai cô không phải khóc vì tên bội bạc ấy nữa, cô phải quên để bắt đầu lại một cuộc sống mới, một con người mới. Thời gian cứ thế trôi nhanh...nhưng cô vẫn không thể yêu thêm một ai.

Bốn năm sau, khi cô tốt nghiệp và đi làm, rồi lại là một ngày mưa, cô nghe tim mình rộn ràng lắm, vì cô đã bắt đầu một cuộc tình mới, một người con trai thành đạt và dịu dàng. Anh quan tâm lo lắng cho cô từng chút từng chút

một, anh đưa cô đi qua tất cả những con phố ở Hà Nội, mỗi sáng thức dậy anh lại đem đồ ăn sáng tới cho cô trước 6h sáng. Anh tưới hi vọng lên trái tim bé nhỏ của cô, anh vực nó dậy sau những ngày ngập tràn trong đau khổ, anh làm nó đập rộn ràng, anh làm nó thấy yêu cuộc đời hơn. Và cô không thể không lắng nghe sự sai bảo của trái tim mình, cô yêu anh lúc nào cô cũng không hay.

Một năm trôi qua, chưa bao giờ anh hỏi cô về mối tình ngày trước, anh chưa từng tò mò thắc mắc về quá khứ của cô, anh nói anh không bao giờ quan tâm tới nó. Nhưng anh lại kể cho cô nghe về quá khứ của anh, vì anh không muốn giấu cô bất kì điều gì. Anh cũng đã có một mối tình sâu đậm với một cô gái hơn cô 4 tuổi, trước kia là bạn học và bây giờ là đồng nghiệp của anh. Cô gái ấy cũng trao cho anh sự trinh trắng của mình nhưng lại chia tay anh để yêu một người khác khi đi du học cùng. Và cô biết cô gái ấy tên Mai, xinh đẹp, tài năng và hiện là đồng nghiệp của anh.

Anh cũng đã biết cô không còn trọn vẹn, nhưng từng ngày sự yêu thương càng nhiều hơn, anh yêu đôi mắt trong veo của cô, yêu sự ngây ngô nhưng buồn lạ mỗi khi anh nhìn vào đôi mắt ấy, yêu sự hiền lành đến đại khờ của cô, yêu tất cả con người của cô... Và đó với cô là một ân huệ, một niềm hạnh phúc vô bờ vì nó xua đi mặc cảm mất đi thứ quý giá nhất của người con gái. Cô yêu anh, yêu sự khoan dung độ lượng của người đàn ông ấy, mỗi ngày trôi qua, cô lại càng yêu anh hơn. Và cô, lại yêu hết mình một lần nữa.

Hôm nay là cuối tuần, từ chiều tới tận mịt tối, cô không thấy tin nhắn của anh. Hàng trăm câu hỏi đặt ra trong đầu cô, hay cô làm gì để anh giận rồi nhỉ? Tự kiểm điểm lại bản thân, cô thấy khả năng này là không thể vì cô không làm gì sai cả. Hay anh bận họp? Nhưng nếu họp anh chắc chắn sẽ nói cho cô biết trước như mọi khi anh vẫn thường làm.

Đang mãi miên man suy nghĩ, cô nhận được điện thoại của anh. Vội vàng nhấc máy, cô lo lắng:

- Anh đang ở đâu thế? Sao không nhắn tin cho em?

- Bạn gái à? Đến đây mà đưa người yêu về này.

Kết thúc là một giọng cười nghe thật lạnh lẽo của một ả đàn bà nào đó. Cô run

rầy, loạng choạng làm rơi điện thoại, rồi lại vội vàng nhặt lên tìm số gọi lại hỏi địa chỉ. Cô không nghĩ được gì thêm, đầu óc trống rỗng, cô chỉ thấy một luồng lạnh chạy dọc sống lưng, mồ hôi túa ra. Điều cô lo lắng duy nhất ngay lúc này là người cô yêu đã làm sao rồi, liệu anh có gặp nguy hiểm không. Cô chạy vụt đi, trời đã khuya rồi nên thừa vắng, một mình cô gái nhỏ chạy đi trong đêm lạnh. Chạy đến cuống cả chân, mồ hôi đầm đìa cô mới tới được khách sạn mà cô gái kia chỉ dẫn. Cô mở cửa phòng bước vào. Người con gái kia với tấm áo ngủ mỏng lộ ra làn da trắng hồng, gương mặt ứa nhìn mà cô thường thấy qua những bức ảnh mà anh cho xem. Là Mai - người yêu cũ của anh. Còn anh, nong nặc rượu, cời trăn và đang say ngủ bên cạnh. Mai nhìn cô cười một nụ cười đắc thắng, cô ngăn người, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

- Anh ấy vẫn tuyệt vời như ngày xưa. Và vẫn yêu chị như trước. Mai nhìn cô cười rồi tiếp tục - Chị hiểu cảm giác là người thay thế của em, nhưng cái gì không thuộc về mình thì đừng có giữ.

- Sao...anh Thanh..không.. -Cô run rẩy, lắp bắp không nói thành lời.

- Không nói là vẫn liên lạc với chị à, không nói với em là vẫn yêu chị à? Mai ôm lấy bụng mà cười. - Anh ấy là người đầu tiên của chị, và chị cũng là người đầu tiên của anh ấy, làm sao mà quên được nhau, chị biết em cũng mất rồi, nên khi anh Thanh nói người yêu anh ấy là em, chị cũng biết em chỉ là người thay thế thôi.

- Chị thôi đi.

Cô nhặt nhòa trong nước mắt, nghẹn ngào nhìn anh rồi lại nhìn người yêu cũ của anh đang nửa kín nửa hở bên cạnh. Cô quay mặt chạy đi. Trời lại bắt đầu mưa. Người con gái bé nhỏ với đôi vai run lên dưới mưa gió, lầm lũi đi trên đường khuya vắng. Phải, đàn ông mà, cô thầm nghĩ, cứ vẫn ích kỉ như thế, vẫn muốn người yêu hết mình dâng hiến tất cả cho mình, nhưng lại không bao giờ dang tay đón nhận một người con gái đã hết mình vì người cố ấy yêu trước đó, dù biết đời người con gái chỉ có duy nhất một lần. Chữ TRINH - nó quan trọng thật. Cô cười nhạt, rồi lại lầm lũi bước trong mưa, anh đã lừa dối cô, đã coi cô như một vật thay thế, để lấp đầy khoảng trống trong anh. Mất trinh, làm gì còn có quyền được yêu, được hạnh phúc nữa. Cô cay đắng nghĩ về mình, rồi lại nhìn xuống cơ thể mình và thấy nó thật là nhơ nhớp, thật đáng khinh bỉ. Cả đêm ấy, cô không ngủ, không khóc, chỉ nhìn ra ngoài trời,

cơ thể run rẩy vì lạnh, trái tim quặn thắt không còn chút hơi ấm.

4 giờ 25 phút sáng, điện thoại cô rung lên, là anh! Cô chỉ ngồi lặng lẽ, vẫn bộ quần áo mỏng hôm qua, vẫn mái tóc rối không chải bị ướt mưa rồi tự khô lại, như một cái xác không hồn, đưa đôi mắt vô cảm nhìn ra ngoài, mặc kệ chiếc điện thoại rung rồi tắt, rung rồi tắt không biết đã lỡ bao nhiêu cuộc gọi. Chừng hai mươi phút sau, cô nghe tiếng gõ cửa liên hồi, rồi tự mở, vì đêm qua, cô đâu có khóa nó. Anh bước vào, hoảng hốt tìm kiếm cô, đôi mắt dừng lại bên cửa sổ, trên người một cô gái khốn khổ. Cô không nhìn anh, đôi mắt vẫn nhìn ra ngoài trời, cơ thể run rẩy, mái tóc rối bù. Anh xót xa vô bờ, anh bước đến bên cô, vẫn nhẹ nhàng theo cái cách mà anh vẫn làm, muốn chạm vào cô nhưng không dám. Bởi nhìn cô, anh rất đau lòng, người anh yêu như một thiên thần mong manh mà chỉ cần chạm nhẹ cũng đủ tan vỡ. Anh ngồi quỳ xuống cạnh cô, không cần biết cô có lắng nghe hay không, anh vẫn nói. Rằng người yêu cũ đang muốn quay lại với anh, rằng cô ấy hẹn gặp rồi chuốc cho anh say, rằng trong lúc say anh đã không làm chủ được bản thân mình, rằng người anh yêu hơn bao giờ hết là cô và anh xin cố tha thứ. Nước mắt cô lại chảy xuống, nhìn cô tiêu tụy đến vô cùng, đôi mắt sưng và thâm quầng ầng ạc nước chỉ đợi để ứa ra. Anh ôm cơ thể run rẩy của cô vào lòng, cô lịm đi, anh cảm nhận được sự nóng bỏng trên cơ thể người con gái anh yêu rồi hoảng hốt ôm lấy cô ra xe đưa đi bệnh viện.

Khi cô tỉnh dậy, anh đang ngồi bên, vẻ mặt rất đổi lo lắng, cô không nói gì, chỉ nhìn anh, cười nhạt rồi quay đi :” Mình chia tay anh nhé ! “, cô thấy sau đó là một sự im lặng, anh không nói gì, chỉ lấy hoa quả gọt để lên đĩa.

- Em ăn đi này, hôm qua em dầm mưa như thế, để bây giờ ốm rồi, hai mẹ con mà không khỏe, anh đau lòng lắm đấy.

Cô giật nảy mình, nhìn thẳng vào anh:

- Anh nói gì?

Anh không đáp, chỉ cười, một nụ cười hạnh phúc. Anh đưa cô tờ giấy siêu âm, thai được 3 tuần tuổi. Cô sững sờ, nhìn anh, rồi lại nhìn tờ giấy. Anh chỉ ngồi nhìn cô, cười rạng rỡ, rồi đứng dậy ôm chặt lấy cô, thì thầm: “Vợ à, anh nói chuyện với bố mẹ rồi, tháng sau sẽ cưới, em nhớ ăn uống tốt, còn nuôi thiên thần của anh nữa, tha thứ cho anh nhé, anh rất yêu em, yêu nhiều lắm”.

Cô khóc, rồi cười, niềm hạnh phúc vô bờ dâng lên làm cô nghẹn ngào, vì cô có thiên thần của mình, cô có người đàn ông yêu cô chân thành, cô có gia đình nhỏ của riêng cô. Cô tin anh, vì anh luôn độ lượng như thế, anh chấp nhận lầm lỗi của cô, không có lí do gì cô không chấp nhận tha thứ cho lầm lỗi mà anh không cố ý gây ra kia. Cô mỉm cười ôm lấy anh, cô cần anh và anh thì luôn sẵn sàng dang rộng bờ vai ôm cô vào lòng, bao bọc, chở che cô bằng tình yêu chân thành nhất.

Ngoài trời mưa lại bay, và cô, chưa bao giờ thấy mưa lại tuyệt vời đến thế...